

Arrest

nr. 308 551 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2021 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Verweerder treft op 24 januari 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...]”

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2021 werd ingediend door :

[B.D.O.] [...]

nationaliteit: Marokko

geboren te [...] op (...)

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart sedert 2002 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt betrokkene op 15.12.2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis aangevraagd te hebben. Deze werd op 04.08.2015 ongegrond verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 23.11.2020 diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf aan op grond van art. 9ter. Deze werd op 22.06.2021 onontvankelijk verklaard door DVZ. Op 21.10.2021 werd het beroep verworpen door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Betrokkene verklaart dat zijn centrum van belangen in België ligt. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Betrokkene beweert in zijn land van herkomst niets te hebben om naar terug te keren noch de bestaansmiddelen of huisvesting om te overleven te hebben gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Wat betreft de bewering dat betrokkene geen bestaansmiddelen of huisvesting heeft, het staat hem vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, kan hij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene haalt zijn duurzame sociale bindingen aan. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De blote bewering dat betrokkene duurzame sociale bindingen heeft, kan dan ook niet weerhouden worden als ene buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie, (dat betrokkene een onafgebroken verblijf in België heeft van 19 jaar, zijn integratie en duurzame lokale verankering, de duurzame sociale bindingen, dat hij zich het Frans eigen heeft gemaakt, dat het hem aan energie en sociaal- meelevendheid niet ontbreekt, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, de diverse getuigenverklaringen, zijn werkbereidheid en de werkbelofte, dat hij de Belgische taal zeden en gewoonten heeft verinnerlijkt, dat hij de

*Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt op economisch sociaal en cultureel terrein) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
[...]"*

1.3. Eveneens op 24 januari 2023 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...]

De heer, die verklaart te heten:

Naam. voornaam. B.(...) D.(...), O.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten. evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980. verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan kinderen te hebben.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn. of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken. kennen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een "Eerste middel, met betrekking tot de beslissing tot onontvankelijkverklaring van de aanvraag tot machtiging tot verblijf" werpt verzoeker op: "Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht."

Hij betoogt als volgt:

"[...]"

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker op 24.01.2023 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker reeds sedert enige tijd, 20 jaar, in België verblijft zonder terug te zijn geweest naar zijn herkomstland en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd en volledig geïntegreerd is. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee heeft. Verzoeker heeft in Marokko niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij enige tijd geleden verliet. Verzoeker heeft geen enkele binding meer met zijn land van herkomst. Verwerende partij kan er ook niet zomaar vanuit gaan dat indien er kennissen zouden zijn dat er heel die periode op gerekend kan worden.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat er deze letterlijke bewoording 'Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokken geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.' baart ons zorgen. Deze bewoording wordt in de weigeringsbeslissing gezet zonder enig idee te hebben van hoe de situatie in mekaar zit. Het feit dat er wordt gesproken over een kort verblijf wetende dat het geen kort verblijf is van bijvoorbeeld een week of twee, geeft de verzoeker de indruk dat hij niet serieus wordt genomen. Verzoeker leeft al 20 jaar in België en heeft niemand meer in Marokko waarop hij kan terugvallen. Het gebrek aan onderzoek en motivering hieromtrent steekt verzoeker tegen.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig zijn verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn toelaten om de aanvraag in België te doen. De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 September 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

*Dat het middel bijgevolg ernstig is.
[...]"*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing is voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Zo wordt hierin, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt ingegaan op de door verzoeker ingeroepen elementen en wordt geconcretiseerd waarom deze niet kunnen worden aanvaard als buiten-gewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker toont niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op nu verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de eerste bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

2.5. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motieven wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. De eerste bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op het in artikel 9 van de Vreemdelingenwet neergelegd principe dat een vreemdeling een machtiging om langer dan de in artikel 6 van deze wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en, zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2.8. In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard. Verweerder oordeelde dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die hem toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

2.9. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad toetst op dit punt terughoudend. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in diens plaats.

2.10. Met zijn theoretisch betoog over de buitengewone omstandigheden, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

2.11. Waar verzoeker de elementen die zijn zaak kenmerken opsomt, ervan overtuigd is dat er *“wel degelijk”* of *“zeker”* sprake is van buitengewone omstandigheden alsook poneert dat hij zomaar niet zijn leven in België kan achterlaten om terug te keren, ventileert hij zijn eigen visie op zijn zaak maar hiermee kan hij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

2.12. Door het langdurig karakter van zijn verblijf in het Rijk sedert 2002 te benadrukken, door diverse keren te onderstrepen dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft uitgebouwd *“in de zin van artikel 8 EVRM”*, dat hij volledig is geïntegreerd en te poneren dat hij geen banden meer heeft met Marokko, toont verzoeker niet aan dat de eerste bestreden beslissing, die hierop ingaat, getuigt van *“onjuiste”* of *“juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven”* of op dit punt onzorgvuldig is. Verzoeker kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen zonder concreet in te gaan op verweerders beoordeling van de elementen die hij heeft aangehaald.

2.13. De eerste bestreden beslissing stelt terecht, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van een aanvraag om verblijfs-machtiging. Door op stereotiepe wijze te poneren dat verweerder er hiermee aan voorbijgaat dat hij alhier *“het centrum van zijn belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM”* toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval in andersluidende zin moet worden geoordeeld. De tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen impliceert geenszins dat de banden die verzoeker zou hebben opgebouwd met de Belgische maatschappij zouden tenietgaan.

2.14. Verzoeker benadrukt voorts dat het voor hem bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen zonder garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in

beslag zal nemen. Verzoeker betwist de vaststelling van verweerder niet dat hij ruim 30 jaar in Marokko heeft verbleven. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat verweerder hieruit afleidt dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker toont niet het tegendeel aan door louter te poneren dat verweerder er “niet zo maar vanuit” kan gaan dat indien er kennissen zouden zijn, er dan heel de periode op hen kan worden gerekend. Verzoeker is bovendien op het ogenblik van het treffen van de eerste bestreden beslissing een gezonde man van ongeveer 52 jaar die dus ook kan worden geacht tijdelijk zijn streng te trekken in zijn land van herkomst. Waar verzoeker stelt dat de motivering in de eerste bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat hij niemand meer zou kennen in zijn land van herkomst bij wie hij terecht zou kunnen hem “zorgen” baart omdat verweerder dit poneert “zonder enig idee te hebben van hoe de situatie in mekaar zit”, ziet de Raad niet in waarom verzoeker van verweerder verwacht dat deze zijn situatie in het land van herkomst moet uitvlooiën. Met dit betoog miskent verzoeker de bewijslast inzake het aantonen van een buitengewone omstandigheid, die bij hem ligt. Voor het overige getuigt het betoog van onbegrip voor de eerste bestreden beslissing maar dit kan deze beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.15. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht toont daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.16. In een “Tweede middel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten”, werpt verzoeker op: “Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel”.

Hij betoogt als volgt:

“[...]”

Dat verzoeker niet een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van enige tijd, nu te bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekortschiet aan zijn zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

[...]”

2.17. Het is niet omdat verzoeker “enige” tijd in het Rijk heeft verbleven, dat verweerder geen bevel om het grondgebied te verlaten mag geven als hij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet vaststelt dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft. Verzoeker betwist deze vaststelling in de tweede bestreden beslissing niet. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, diende hij niet “onmiddellijk” het land te verlaten, maar kreeg hij een termijn van dertig dagen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat de maximale termijn is (cf. artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet). Het gegeven dat verzoeker dit alles niet redelijk alsook onzorgvuldig en disproportioneel acht, kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet aan het wankelen brengen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die kunnen leiden tot de nietig-verklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------